

Tizenöt hét indiánok közt 5.

Másnap korán reggel megjelent wigwamunk előtt a főnök és vadászatra hívott meg bennünket. Mi ezt a meghívást természetesen nagy készséggel elfogadtuk és csakhamar el is indultunk, még pedig gyalog. A főnök gyorsan és ügyesen haladt előre; ahol mi csak nagy fáradsággal jutottunk előbbre, ott ő két testőrével, kik árnyékként követték, s ha hosszabb időre megállt lábainál jobbról-balról lefeküdtek, minden idővesztés nélkül, szinte villámsebességgel haladt; sűrűségeken, mocsarakon, ledőlt fákon mint a szellő, úgy repült át. Mikor végre megállt, így szólt vezetőnkhez:

— Itt medvékre fogunk vadászni; ilyen időtájban szoktak a medvék erre jönni.

Vezetőnk angolra fordította a főnök szavait és hozzátette, hogy ne távozzunk messze a főnöktől, hogy láthassuk, hogyan fog vadászni a medvére. Mi tehát nem kis bajjal utána ügettünk. Nemsokára a földre mutatva jelezte, hogy medvenyomra akadt, még pedig egy nagy és vén kanmedvére. Mi azonban, bármiként meresztettük is szemeinket, a nyomnak semmi jelét sem láttuk és még kevésbé értettük meg, hogy mitől tudhatta meg a főnök azt, hogy a medve, mely erre járt, vén és kan? De később, az indiánok közt járva, még csodálatosabb eseteket is láttunk, melyek azt a meggyőződést érlelték meg bennünk, hogy a vad nemzetek fiainál nemcsak az éles megfigyelő tehetség, hanem a kombináló képesség is nagyon ki van fejlődve. Lehet, hogy nem ritkán szag után indulnak, mint az eb.

Nemsokára, mikor egy dombocskára értünk, intett a főnök és puskáját egyik testőrének átadva tomahawkját vette a kezébe. Mind a két ór lefeküdt s annyira a földhöz lapult, hogy ámbár közel voltunk hozzájuk, alig láttuk őket.

Vezetőnk nekünk is intett, hogy feküdjünk le s maga is lefeküdt, a főnök pedig magányosan, nyílsebesen haladt tovább. Mikor a völgy túlsó szélén álló bokorhoz ért, egy előbb már felkapott követ nagy erővel a bokor közepébe dobott s aztán sebes futásnak eredt. Egy pár perc múlva láttuk, hogy egy nagy medve tajtékzó mérgesen kijön a bokorból s a főnök után szalad, aki macska-ügyességgel egy nem messze álló tölgyfára mászott. A medve utána ment s amint felkúszott a fa törzsén, az indián a legalsó ágra lépett s azon kifelé indult. A medve is utána eredt, de nagy vigyázattal. A főnök néha-néha megrázta lábával az ágat, mire a medve ijedten kapaszkodott bele, mindannyiszor megállt s mérgesen nézett az indiánra, ki a folytonos ingerléssel az állat dühét végtelenül felcsigázta. Végre a főnök lehajolt, megfogta az ág végét s levetette magát róla. A faág majd földig hajolt vele s amikor legmélyebbre hajlott, az indián

eleresztette s talpra esett. Mikor a medve látta, hogy ellensége már a földön van, nagy vigyázattal visszafordult. A főnök felemelt tomahawkkal a fa tövében várta a medvét és mielőtt karjával már elérhette, oly súlyosan csapta tomahawkját a medve lapockájába, hogy az állat iszonyú ordítással lerohant. Most a főnök nyílsebesen mellé szökött. A medve másik lábával utána nyúlt, de ezt a vadász kikerülte és tomahawkjával belevágott a medve másik lapockájába. A medve most egészen lerogyott, az indián ráugrott és fejét ketté hasította. E fényes győzelem után a főnök egyet fűtlyentett s eddig mozdulatlanul fekvő testőrei felugrálva, oly gyorsan, mintha szarvasok lettek volna, a főnök mellett termettek.

Vezetőnk értésünkre adta, hogy most már mi is oda mehetünk a csatatérre s elmondta, hogy a főnök már első csapásra is ketté hasíthatta volna a medve fejét, de bátorságát meg akarta mutatni vendégeinek.

A medve hátulsó lábain állva nyolc lábnál magasabb lehetett s négy mázsát nyomhatott. Szőre oly gyönyörű fekete volt, hogy szinte tükrözőtt.

A főnök meg volt elégedve diadalával s arcvonásainkban kémlelte, hogy kivívta-e bámulatunkat. Mi persze nem kevésbé csodáltuk merészségét s örültünk, hogy e mérkőzésnek tanúi lehettünk.

A főnök nem sokára elővette a tőlünk kapott bicskát s legyőzött ellenfele bőrének lefejtéséhez fogott testőreivel, kik azonban csak a medve lábait tartották és forgatták az állatot, amint azt a szükség kívánta. A fejtés és bontás nagy gyorsasággal ment végbe. Azután a húst négy darabra vágták s mindegyik darabot egy lehúzott faág végére akasztották; az ágakat azután eleresztették. Így a húst semmiféle ragadozó állat sem a fáról, sem a földről el nem érte. A bőrt is kifeszítették és egy ágra akasztották. Mikor mindezzel készen voltak, haza felé indultunk.

Útközben egy pár fácánt és vadtyúkot lőttünk. A nap már közel volt nyugtához, mikor haza értünk. Mivel az előző este az indián nők által készített étkekből nem igen ehettünk, nagyon éhesek voltunk; a fácánból és vadtyúkból vacsorát készítettünk s minthogy ez alkalommal senki sem zavart bennünket, kedvünk szerint jól laktunk. Csak most jutott eszünkbe a medve húsa és bőre; megkérdeztük tehát ez ügyben a vezetőnket, aki azt felelte, hogy a főnök nejei és leányai már elmentek, hogy a húst és bőrt haza hozzák. A nők ugyanis, bármilyen messze ejtette is el a vadat a férjük, azt haza hozni kötelesek, mert az indián ilyesmivel sohasem vesződik s általában méltóságán alulinak tartja a munkát vagy teherhordást, mert szerinte erre a nőnem van teremtve. Utazásunk folyamán sokszor bámultuk, hogy a nők mindenkor megtalálják az

elejtett vadat; a férj csak a tájékozást jelöli meg, mely nem ritkán nyolc-tíz mérföldre fekszik s a nők férjük nyomán oda találnak s a martalékokat haza hurcolják. Egy egészséges indián nő gyakran százötven-kétszáz fontnyi terhet cipel. Az indiánok mikor nőket kiválasztják, igen figyelnek azok erős testalkatára.

Ez éjszakán a nagy fáradság után jó ízűt aludtunk s már felkelt a nap, mikor a főnök ismét megjelent wigwamunkban. Ezúttal szarvasvadászatra hívott meg bennünket. Mi felugrottunk, mindnyájan egy-egy jó darab főtt húst tettünk vadásztáskánkba és azonnal útnak indultunk.

A főnök sebesen ment előttünk két testőrével. A Tankora-tó partján jártunk. Közép-magas hegyek környezték a tó partját. A mintegy negyven mérföld hosszú és harminc mérföld széles tó regényes táját most még nagyobb szépségben tüntette fel a vörösen felkelő nap. Csendes volt az idő s minden nyugodott; csak itt-ott repült fel egy-egy madárka, hogy tollának gyönyörű színpompáját megbámultassa velünk; mert alig képzelhető, hogy itt a madarak színpompája milyen változatos; de fájdalommal tölti el az utas keblét, hogy e regényes tájakon, hol annyi ezernyi ezer tündöklő szépségű madár van, nem hallani madáréneket. Észak-Amerikának erdeje éspázsítja olyan, mintha kihalt volna.

Zaj nélkül haladtunk, míg egy mély völgybe nem értünk, melynek két oldalán a meredek kősziklák majdnem egészen csupaszon emelkedtek az égnek. Itt megállt a főnök s jel által figyelmeztetett, hogy csendesen legyünk. Ezután megvizsgálta a helyet, megfogta a kezemet s egy bokor mellé egy nagy dőlő fához állított. Vezetőnk megsúgta, hogy ha látom a szarvasokat jönni s összezsúfolni, feküdjem a fa alá, (mely nem volt egészen a földig ledőlve), különben a szarvasok meggázolnak. Miután a főnök többi társaimat is külön-külön elhelyezte ledőlő fatörzsek és bokrok mögé, de mind a legfőbb száz lépésnyi völgy innenső részén, egyet fűtlyentett. Néhány perc múlva számtalan fűtlyöt lehetett hallani, nagy távolságból, köröskörül. Néhány percig ismét nagy volt a csend, de azután a távolból leírhatatlan ordítás hallatszott s koronként egy-egy lövés dördült el. Nemsokára itt-ott futó szarvasokat láttunk, amint szabadulást kerestek, mihelyt megközelített bennünket egy-egy szarvas, kímélet nélkül lelőttük. Én legközelebb voltam a főnökhöz s alkalmam volt látni, mily biztossággal céloztak úgy ő, mint testőrei; tudtommal egyszer sem hibáztak. Az elejtett szarvasokat hagytuk lerogyni, vagy ha megsebesülve tovább haladtak, nem követtük őket, mert meg volt tiltva, hogy rejtekhelyünket elhagyjuk.

A zaj mindinkább növekedett s egyre közelebb jött; mintegy három óra múlva már egészen a völgy nyitásánál voltak az ordító indián hajtók. Már száz meg száz szarvas szorult a völgybe, mindenünnen záporoként hulltak a nyilak és golyók a szegény ártatlan állatok közé, melyek egyik oldalról a másikra szaladtak; nem ritkán egész csorda tört keresztül rejtekhelyünk felett s a dőlő

fák oltalma nélkül minden bizonnyal összetiptak volna bennünket a bősziált állatok, melyek növekvő ijedelmükben minden irányban megpróbálták a menekvést, de annál nagyobb kárukra, mert minden irányváltoztatás után egész sortüzet adtak reájuk. Én magam hamar abbahagytam a lövöldözést, mert sajnáltam, hogy céltalanul mészárolják a szegény állatokat. Ahol a völgy végén a tó kezdődött, az volt az egyetlen szabad hely; végül arra tartott a még megmaradt csorda s néhány bátorszívű szarvas a tizenégy láb magas, meredek partról a tóba vetette magát, mire az egész csorda utánuk iramlott. Ekkor a főnöknek egy harsogó fütyténtésére mindenünnen indiánok ugráltak fel rejtekhelyeikből, amin nem kevésbé bámultam, mert azt gondoltam, hogy mi csak heten vagyunk. Amikor ide jöttünk, bár ide s tova jártunk, egy lelket sem vehettünk észre. A sűrű lövöldözés ugyan különösnek tetszett, de azt hittem, hogy a hegy tetején lövöldöznek; rejtekhelyemből ugyanis nem igen mertem felnézegetni, mert a nyilak és golyók szüntelen fütyültek fejem felett.

Mikor a főnök felugrott, intésére én is követtem. Mindenki nagy sietséggel futott arra a helyre, hol a szarvasok a tóba ugráltak. Itt fenséges látvány lepett meg: egy csoport szarvas, gyönyörű szarvú fejét büszkén feltartva úszott a tó közepe felé, jobbról-balról meredek kősziklák közé rekesztve; látták, hogy lehetetlen a partra kimenekülniük s habozni látszottak, hogy merre irányítsák útjukat, hogy az indiánoktól megmenekedjenek. Alig értek a tó széléhez az indiánok, ők is tüstént a vízbe ugrottak s már előre oda készített csónakjaikba vetve magukat, az úszó vadakat tovább hajszolták.

A főnök nekem is intett, hogy ugorjam utána, mert számunkra is van itt csónak, de a lelkem tele volt fájdalommal, hogy így üldözik a gyönyörű állatokat. A parton maradtam tehát, honnan minden esetre jobban láthattam mindent, mint ha magam is részt vettem volna az üldözésben.

A doktor azonban el volt ragadtatva ettől a nagyszerű vadászattól s az indiánokkal együtt a vízbe ugrott, ahol egy csónakot adtak neki is.

A csónakok csaknem egyszerre indultak el s a többivel együtt ő is elsurrant, mert már szerzett egy kis gyakorlatot az indián módra való evezésben. Mikor utolérték a szarvasokat, körülvették őket; a szarvasok erre megfordultak és mivel fel voltak bőszielve, egyenesen a csónakok ellen fordultak és felforgatták azokat. Az indiánok azonban már előre kiugráltak a csónakból és lebuktak s mikor a csorda keresztülúszott felettük, újra felbuktak, kifordították a vizet csónakjukból és újból a csónakba ültek; mert igen jól tudják a vizet taposni és magukat a halak módjára a vízből kivette egyenesen a csónakba lendültek. A doktor csónakját is felfordították a szarvasok; a doktor is lebukott és ezzel a szarvasok hatalmas döféseit kikerülte ugyan, de mikor a vizet ki akarta csónakjából fordítani, ez nem sikerült neki, bár mindenféleképpen próbálgatta.

Most vettem észre, hogy a lord nincs az üldözők között; visszafelé néztem tehát, mert azt hittem, hogy talán ő is valamely magasabb helyről nézi a vadászatot, de sehol sem láttam. „Hátha kíváncsiságból felemelkedett rejtekhelyéből, gondoltam magamban, s golyó vagy nyíl találta?” Haladék nélkül visszaszaladtam volt rejtekhelyére s egy fához közel meg is találtam. A vér egészen elborította s fájdalom és égető szomjúság kínozza. Mikor kérdezgettem, hogy mi történt vele, csak ennyit bírt felelni:

— Vízet! Vízet! Mindjárt meghalok!

Egy ólomedényben, melyet mindig magammal hordtam, egy közeli forrásból vizet vittem neki. Amint lecsillapodott a szomjúsága, mindjárt könnyebbülést érzett s csakhamar el tudta beszélni kalandját.

— Mikor ide jöttem, — mondotta — táskámat a fától néhány lépésnyire letettem és csak puskámat tartottam magamnál, gondolva, hogy elég lesz az a nyolc lövet, ami benne van, mert ily nagyszerű vadászatról nem is álmodhattam. Miután a nyolc töltést kilőttem, éppen akkor jöttek legsűrűbben a szarvasok s átugráltak a fatörzsön, mely alatt feküdtem. Amint a hegynek felfelé futották, azt hittem, hogy amíg visszaszaladnak, elég időm lesz táskámat, melyben a többi töltényeim voltak, elhozni; hogy pedig golyó vagy nyíl ne érjen, hason akartam tovább csúszni. De alig jutottam néhány lépésnyire, mikor egy nagy hím-szarvas, melyet a bokor miatt előbb nem láthattam, észrevett. Dühösen rám rohant s szarvával öklelt anélkül, hogy magamat ellene védhettem volna. Az alatt az egész sereg visszajött s mind keresztültiport rajtam. Fejem, arcom és egész testem annyira összegázolták, hogy majdnem eszméletemet vesztettem s alig maradt annyi erőm, hogy rejtekhelyemre visszavonuljak. Egyszerre eltűntek a szarvasok; gondolom, hogy alkalmasint a tóba ugráltak. Felkelni próbáltam, de sikertelenül s kiáltozásomat sem hallotta senki. Végre elhallgattam, segítséget várva, de a szomjúság majd megölt. Úgy érzem, hogy egyetlen csontom sincs eltörve, de igen meg van gázolva az egész testem. Most már lehültek az inak és ez iszonyú fájdalmat okoz; a fejem is egészen dagadt.

Nagy nehezen lábra állítottam a beteget és lassan a forrás felé vezettem, hogy ott megmoshassam, mert azt hittem, hogy ez enyhíteni fogja fájdalmát.

Időközben beborult az ég, villámlott, nagy szél fújt s elkezdett szakadni a zápor. A forráshoz érve, lehúztam a lordról a szarvasbőr öltönyét s jéghideg vízzel kezdtem őt mosni s miután

ehhez hozzájárult az eső is, csakhamar nagy enyhülést érzett egész testében. Azonban már aggódni kezdtem, hogy a vadászok sokáig nem jönnek. Már esteledett, mikor ismét a tó partjára siettem, hol néhány indián a partra húzogatta azokat a szarvasokat, melyeket a vadászok tomahawkjaikkal levágtak. A vízben csupán ezt a fegyvert használják, még pedig úgy, hogy az indián több lépésnyi távolságból elhajítja, sohasem hibázva el célját. A tomahawk nyele végén szarvasbőrből hasított szíj van, melynek másik végét kezében tartja s ha a baltát elhajítja magától, a szíjjal ismét visszarántja.

Azok az indiánok, akik a szarvasokkal foglalkoztak a parton, nem a vadászok, hanem a hajtók seregéhez tartoztak. Integettem nekik, de nem értettek. Visszatértem tehát a lordhoz tanácskozni, hogy mit tevék legyünk. Míg együtt beszélgettünk, a hegyről levonultak a vadászok, akik a tónál hagyott puskájukért jöttek. Vezetőnknek tudtára adtuk az angolnak az esetét s azt is, hogy nem bír hazamenni. Vezetőnk néhány szót váltott a főnökkel, ki tüstént rendelkezett, hogy a beteget el kell szállítani.

Mivel doktor társunkat nem láttam a tömeg között, holléte felől tudakozódtam a vezetőknél, aki azonban azt felelte, hogy a doktor már régen visszatért hozzánk. Említettem, a vezetőnknek, hogy láttam a doktort csónakjával felfordulni és a csónakba kapaszkodni, de nem gondoltam, hogy veszélyben van, mert sok indiánt láttam a közelében s különben is éppen abban a pillanatban jutott eszembe angol útitársunk s emiatt figyelmem a doktorról elterelődött.

A főnök kérdezősködött a doktor felől a vadászoknál, kik közül néhányan szintén látták, hogy csónakja felfordult, de eszükbe se jutott, hogy bele ne bírna ismét ugrani, hiszen minden indián gyerek bele tud ugrani a vízből a csónakba.

Azonnal a tóparthoz siettünk tehát, de már sötétedett és semmit sem láttunk a vízen. Kérésre a főnök több indiánt küldött a tóra, hogy keressék a doktort, de azzal jöttek vissza, hogy sem a csónakot, sem a doktort nem találják.

Angol társammal csaknem bizonyosnak tartottuk, hogy a doktor a vízbe fúlt. Szemrehányásokat tettem magamnak, hogy őt veszélyben láttam és mégis elhagytam; de megnyugtatta lelkemet, hogy helyzetét nem tartottam életveszélyesnek, mert több csónak volt körülötte s jó úszó létezés szükség esetén ki is úszhatott volna a partra. Míg így tűnődtem, két izmos indián egy vesszőből rögtönözve font cserénnyel jelent meg s belefektetve a beteget, oly tüneményes sebességgel mentek vele, hogy alig bírtam őket követni.

Érzéseim nem a legkellemesebbek voltak; egyik útitársam alkalmasint befejezte élte pályáját, a másik több hétre tehetetlenné vált s így se előre, se visszafelé nem folytathatjuk utunkat. Mikor felértünk a hegyre, hátra tekintettem s láttam, hogy a völgyben számtalan tűz égett. Kérdéseimre, hogy mit jelentenek ezek a tüzek, vezetőnk azt felelte, hogy az elejtett szarvasok bőrét most fejtik le s a tüzeket részint azért rakják, hogy lássanak, részint pedig azért, hogy a farkasok és rókák meg ne kezdjék a lőtt vadat.

Már késő volt, mikor wigwamunkba értünk, hol tüstént egy öreg indián nő jelent meg, társamat egészen meztelenre vetkőztette s egy zöldes zsírnemű szerrel minden sebeit kímélet nélkül erősen bedörzsölte. A lord fogcsikorgatva tűrte ezt a kezelést, de hallgatott. Mikor az öreg nő kiment, aludni készültünk, de előre láttuk, hogy nem igen fogunk aludni, — én útitársunk sorsa, az angol pedig sebei miatt. Nemsokára azonban hallottam, hogy az angol mélyen alszik, amin annál inkább csodálkoztam, mert attól féltem, hogy seblázat kap. Sok hánykódás után végre magam is elaludtam, sötét álmoktól kínozva: majd egy medvét száguldani láttam a doktort, majd vízben fuldokolni s végre borzasztó arcvonásokkal elmerülni. Nehéz álmomból nagy öröömre halk zaj ébresztett fel. Még sötétes volt, de a derengő hajnal már lehetővé tette, hogy felismerjem a tegnapi esti öreg asszonyt, aki a lord sebeit újra megvizsgálta és valami olajjal újra lekente.

Én azonnal felkeltem s vezetőnkkel lóra ülve a doktor felkeresésére indultam. Sebesen ügetve haladtunk a tegnapi vadászterületre s mikor odaértünk, nagy meglepetésemre a doktort elevenen és egész épségben találtam. Igen bágyadt volt ugyan, de bírt járni s éppen egy darab szarvashússal foglalatzkodott, melyet nagy étvággyal költött el.

— Tegnap, — így kezdte esetének elbeszélését a doktor — mikor a szarvasok felfordították a csónakomat, egy darabig úszkáltam körülötte s a vizet kifordítottam belőle, de nem bírtam beleülni, mert mindjárt felbillent. Míg így vesződtem, a szarvasok más irányba terelődtek, az indiánok nagy hévvel követték őket s én észrevétlenül elmaradtam tőlük. Mind jobban és jobban erőlködtem, hogy csónakomba üljek s ezzel erőmet annyira kimerítettem, hogy képtelennek éreztem magam arra, hogy kiússzam a víz szélére. Már félni kezdtem, hogy nem tudok megmenekülni; senkit sem láttam, kiabáltam, de senki sem hallott. Szerencsétlenségemre nagy szél támadt s az eső is szakadni kezdett. A tó habokat hányt s a szél befelé kezdte hajtani a csónakot, Azt hittem, el kell vesznem; de annyi eszméletem volt még, hogy a csónakra ráfeküdtem s a szél azután már vitorlášhajóként hajtott a tó közepe felé. Később a szél és az eső megszűnt ugyan, de esteledni kezdett és már több mérföldnyire lehettem a parttól. Csakhamar beállt az éj s már nem remélhettem, hogy még az éj folyamán megszabadulhatok. Az idő, szerencsémre, csendes és meleg volt. Az egész éjt a csónakon töltöttem, azaz az átkozott kis csónak felfordulva a hasam alatt volt s mindig attól kellett félnem, hogy kicsúszik

alólam. Hogy még nagyobb legyen a bosszúságom, a sok apró hal minduntalan csipkedte hol a lábamat, hol a kezemet. Végre nagy öröömre hajnalodott. Alig virradt meg, már is több indiánt láttam minden irányban evezni apró csónakjaikban. Ez egészen felvidította lelkemet, mert most már biztosan remélhettem, hogy csakhamar reám akadnak, ami meg is történt. Két csónak nyílsebességgel jött felém; az indiánok a vízbe ugráltak, felfordították csónakomat, engem beültettek, a csónakot a saját csónakjaik közé szorították s ezekhez szarvasbőr szíjjal hozzákötve jelekkel tudtomra adták, hogy csendesen üljek. Erre képzelhetetlen gyorsasággal hajították a habokat, koronkint egy-egy harsogó füttyöt hallatva, amivel hihetőleg jelezni akarták a többi indiánoknak, hogy reám akadtak. Körülbelül egy negyed órával ezelőtt ide érkeztünk. Az éhségtől, álmatlanságtól és víztől igen bágyadtnak éreztem magam; az indiánok gyanították éhségemet s ezt a darab sültet hozták, mely igen jól esik. Hát angol társunk hol van?

— Angol társunk otthon fekszik sebeiben, feleltem, s elbeszéltem balesetét.

A doktor sajnálkozott rajta s úgy vélekedett, hogy ha felgyógyul, jobb lesz visszafordulnunk, mert már elég kalandban volt részünk.

— Erről tanácskozni még lesz elég időnk, — feleltem — most nyugodja ki magát egy kevéssé, hogy haza mehessünk.

Míg társam pihent, én az indián csoportokat néztem, melyek nagy buzgalommal fejtették a tegnap elejtett szarvasokat. Nemsokára megjelentek a nők is megrakva lovaikat és magukat, hazafelé hurcolták a gazdag zsákmányt.

Miután a doktor kipihente magát, felültem őt vezetőnk lovára és szállásunkra siettünk. Nagy örömünkre a lord már semmi fájdalmat sem érzett s nem győzte eléggé magasztalni a vén indián nő csodás gyógyszereit.

Minden további vadászatot megköszönve tudtára adtuk a főnöknek, hogy mihelyt társunk felkelhet és képes lesz utazni, tovább szándékozunk folytatni utunkat. A főnök sajnálkozott, hogy oly hamar elhagyjuk őt és megígérte, hogy bármerre megyünk, elkísér bennünket egy darabig.

Tizenöt hét indiánok közt 5.

Írta: Haraszthy Ágoston

2016. május 31. kedd, 17:52 - Módosítás: 2016. június 02. csütörtök, 17:34

Forrás:

Haraszthy Ágoston: Tizenöt hét indiánok közt. Ifjúsági Könyvtár 7. szám. Pallas Irodalmi és Nyomdai Rt. kiadása. Budapest, 1928. 68-84.